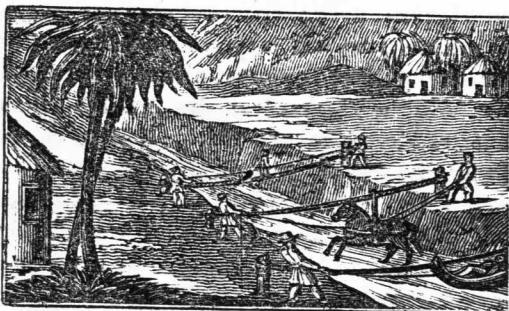


περιφερείας της. Κορυφαὶ καὶ ὑψώματα εἰχαν καταποντισθῆν — δὲν ἔμενε παρὰ ἐν, πολὺ χαμηλωμένον, καὶ μηδόλως πλέον παρομοιάζον κρατῆρα ἡφαίστειον. Τοῦτο ἀνυφοῦτο εἰς τὸ κέντρον τῆς νήσου· ἦτο δὲ κατὰ τὸ σχῆμα κῶνος ἀτακτος, καὶ συνίστατο ἀπὸ λεπτὴν, βαρεῖαν, μέλαιναν ἄμμον, καὶ σκωρίας πολὺ εὐθρύπτους. Ὄλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς νήσου ἦτον ἐπίπεδον, μόλις ἀνώτερον τῆς Θαλασσίου ἐπιφανείας. Μὲ τὸν παραμικρὸν ἄνεμον τὰ κύματα κατέκλυσαν ὅλον τὸ χαμηλὸν τοῦτο μέρος, τὸ ὅποῖον, ὡς ὁ λόφος, συνίστατο ἀπὸ μέλαιναν ἄμμον καὶ σκωρίας, μεμιγμένας τῇδε κάκεισε μὲ κλάσματα λάβας, πολὺν σίδηρον περιέχοντα. Καπνὸς τότε δὲν ἔξηρχετο ἀπὸ κάνεν μέρος τῆς νήσου, ἀλλ' ὅπου καὶ ἀν ἔσκαπταν ὀλίγον εἰς τὸ πεδίον, ἔξεφυγεν ἵσχυρά θέρμη μετὰ καπνοῦ. Ἐμενε, μ' ὅλα ταῦτα, εἰσέτι λιμνίον τι, τὰ ὕδατα τοῦ ὅποιου ἐφαίνοντο, ἐκ τοῦ ἀτμοῦ ὅστις ἐπανεπάνετο εἰς τὴν ἐπιφάνειάν των, ἀκόμη νὰ βράχωσι. Τὰ νερὰ ταῦτα εἰχαν μεταβάλειν τὸ χρῶμα ἐκ κιτρίνου εἰς μελαγχροίνον μαῦρον. Ἐξηκριβώθη δὲ ὅτι ἡσαν θαλάσσια, συμμεμιγμένα μὲ θεῖον καὶ ἄλλας ἡφαιστείους ὅλας, ἐκ τῶν ὅποιων εὐκόλως ἀπελύοντο. Κατέναντι τοῦ λιμνίου τούτου, ὀλίγους δὲ πόδας μακρὰν τοῦ αἰγαλαοῦ τῆς νήσου ὡς ὑπῆρχε τότε, ἡ θαλάσσα διὰ μερικὸν διάστημα ἦτον ἐσκεπασμένη μὲ στιλπνόν τι γαλανὸν ἐλαῖωδες ρένστὸν, ἐπιφέρον ἀκριβῶς τὸ ἔδιον γαληνίζον ἀποτέλεσμα, ὅποιον τὸ ἐλαίον δταν ρίφθη ἐπὶ τῶν κυμάτων. Πιθανὸν δὲ νὰ ἦτο πετρέλαιον τὸ ρέυστὸν τοῦτο, ὅμοιον ἔκεινον, τὸ ὅποιον εὑρίσκεται πλέον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κόλπου τῆς Νεαπόλεως, παρὰ τὰς ρίζας τοῦ ὄρους Βεσουβίου, καὶ εἰς τὴν γειτονίαν τῶν περιστοτέρων ἡφαιστείων.

Ἡ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ κεντρικοῦ γηλόφου ἦτον ἐσκεπασμένη ἀπὸ τέφραν ἡφαιστείον καὶ ἀλατώδη ἔξανθησιν, τὸ λευκὸν τῆς ὅποιας χρῶμα περιέργως πως ἀντιπαρεβάλλετο μὲ τὴν ζοφερὰν μέλαιναν ὅψιν ὅλου τοῦ λοιποῦ κώνου. Ἐνῷ δὲ οἱ ἔκ τοῦ ἀτμοπλόου ἀνέβαιναν τὸ ὄρος, εὑρηκαν δύο σανίδια βαθέως εἰς τὴν ἄμμον ἐμπεπηγμένα. Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἡσαν καταγεγραμμένα τὰ ὄνόματα δύο μελῶν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας: ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου τὸ ὄνομα Αὔστριακοῦ βρικίου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πλοιάρχου του, οἵτινες εἰχαν ὅλοι ἐπισκεφθῆν τὸ νησίον μετὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ κυρίου Wright. Ἡτο δὲ πασίδηλον δτι τὸ ἐπίπεδον μέρος τῆς νήσου ταχέως ἡφαίστειο, καὶ δτι μετὰ τὴν ἔξαλειψιν τούτου, ἐκτεθειμένος καὶ ὁ λόφος εἰς τῶν κυμάτων τὴν ἄμεσον ὥρην, δὲν ἥδυνατο, ἀπὸ τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὸ εὐθρυπτὸν τῆς ἀποτελούσης αὐτὸν ὅλης, ὑ ἀντισταθῆ πολὺ χρόνου διάστημα εἰς τὴν προσβολήν των. Ἐσυμπέραναν λοιπὸν, δτι εἰς ὀλίγους μῆνας ἡ νήσος δὲν ἥθελε πλέον ὑπάρχειν, καὶ τωντι, μετὰ διλιγωτάτους μῆνας, δτε ὁ κύριος Wright ἐπλευσεν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο τῆς Μεσογείου, τὸ μεταξὺ τῆς Σιάκκας καὶ Παντελλαρίας πέλαγος ἦτο διόλου καθαρὸν, καὶ δὲν ἔμενεν οὕτε τὸ ἐλάχιστον τῆς νήσου ἔχνος. Δεν ἥλαβεν δμως εὐκαι-

ρίαν νὰ ἔξετάσῃ μέχρι πόσου ἡ τοῦ ἡφαιστείου ἐκτριβὴ βλαψε τὴν ὑποκάτω σύρτιν.

‘Οπουδήποτε καὶ ἀν στρέψῃ τοὺς ὄφθαλμοὺς ὁ περιηγητής ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Σιάκκας, εύρισκει δείγματα μελαγχολικὰ τῶν τῆς ἡφαιστείου ἐνεργείας τρομερῶν ἀποτελεσμάτων. Καὶ αὐτὴ ἡ πόλις Σιάκκα, ὅτεν ἔξεκίνησεν ὁ κύριος Wright νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ καινὸν ἡφαιστείον, περικυλοῦται ὑπὸ θερμῶν πηγῶν, λάκκων ἀσφάλτου, καὶ σπηλαίων θείου ἔτι καπνίζοντος πρὸ πέντε δὲ περίπου ἔκατονταετηρίδων κατεστράφη ὅλότελα ὑπὸ ἐκρήζεως, καὶ μολονότι ἀνεκανίσθη, ποτὲ δὲν ἀνέλαβε τὴν προτέραν εὐδαιμονίαν της. Ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς, 60,000 τὴν καιρὸν τῆς φοβερῆς καταστροφῆς, μόλις συμποσοῦται τώρα εἰς 18,000.



ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ ΓΕΦΥΡΑΙ ΤΩΝ ΙΜΑΛΑΙΩΝ.

Εἰς ἀρμόδιον τι μέρος, δπου εἶναι στενώτερος ὁ ποταμὸς, καὶ δπου βράχοι κρέμανται ἀμφοτέρωθεν ὑπὲρ τοῦ ρύακος, προστηλόνεται ὅριζοντείως ἴσχυρά τις δοκὸς ἐπάνω ἡ ὅπισθεν δύο κρατερῶν πασσάλων, οἵτινες ἐμπίγονται εἰς ἀμφότερα τὰ χεῖλη τοῦ ποταμοῦ· περὶ τὰς δοκούς δὲ ταῦτα βάλλονται σχοινία, φτάνοντα ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ὅχθην, σφιγγόμενα δὲ καὶ τανυόμενα ἀπὸ εἰδός τι ἐργάτου. Τὸ σχοινίον, τὸ πρὸς κατασκευὴν τῆς γεφύρας χρησιμεῦον, εἶναι γενικῶς ἀπὸ δύο ἔως τρεῖς δακτύλους τὴν περιφέρειαν, συστρέφεται δὲ τούλαχιστον ἐννεάκις ἡ δεκάκις ἀσφαλείας χάριν. Τὰ συνηγμένα ταῦτα σχοινία διαπερνᾶ κορμὸς ξύλου, κοίλωμα ἔχων εἰς τὸ μέσον ἡμικυκλοειδές καὶ ἀρκετὰ μεγάλον, ὥστε νὰ γλιστρᾶ μετ' εύκολίας πέριξ δὲ τοῦ κορμοῦ τούτου κρεμάσονται σχοινία, ἐπὶ τῶν ὅποιων καθίζουν οἱ διαβάται, μὲ τὰς χειραῖς αὐτῶν τὸ ἄνω μέρος περιλαμβάνοντες, ὥστε νὰ μὴ κινῶνται· ἄλλο σχοινίον, προστηλωμένον εἰς ἔκαστον ἀκρον τοῦ ξύλινου κορμοῦ, καὶ εἰς ἔκαστην ὅχθην ἐκτεινόμενον, χρησιμεύει διὰ νὰ σύρωσιν αὐτὸν καὶ τοὺς εἰς αὐτὸν προσηρτημένους διαβάτας ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην τοῦ ποταμοῦ πλευράν.

‘Η σχοίνιος γέφυρα εἰς τὸ Ραμπάριον,’ λέγει περιηγητής. Αγγλος, ‘ἡτον ὀλίγον τρομακτική, καθότι ὁ ποταμὸς ρέει μὲ φοβερωτάτην ὥρμην· τὰ σχοινία, μολονότι περὶ τὸ κέντρον κλίνουν εἰς τὸ ὄδωρο, εἶναι ἀπὸ τριάκοντα ἔως τεσσαράκοντα πόδας, ὑπεράνω αὐτοῦ ὑψω-

μένα: τὸ διάστημα εἶναι ἀπὸ ἐννεήκοντα ἔως ἑκατὸν ὑπερδῶν. Ἡτο δὲ νόστιμον νὰ βλέπῃ τις διαφόρους τῶν ἐκ τοῦ πεδίου θεραπόντων μας ὅπλιζομένους μὲ ἀνδρεῖαν, ὃστε ν' ἀποτολμήσωσιν εἰς τὸν καινὸν τοῦτον τοῦ διαχομίζεσθαι τρόπον· πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι, καὶ πρόδηλον ὅτι δὲν ἔτρεχε τις μέγαν κίνδυνον, μ' ὅλον τοῦτο μ' ἔκυρίευσαν αἰσθήματα ὅχι πολλὰ εὐάρεστα, ὃτε πρῶτον ἐκάθισα εἰς τὴν μηχανὴν νὰ διαπράσω τὸν Συτλέον. Ἐμάθαμεν δῆμος ὅτι συμβαίνουν κάποτε δυστυχήματα· μόλις πρὸ δώδεκα μηνῶν Βραχμάν τις, φορτωσας τὰ σχοινία μὲ παραπολὺ βάρος, καὶ συνοδεύσας ὁ ἵδιος τὰς πραγματείας, ἔπειτα εἰς τὸν ρίακα, ἀφηρπάσθη, καὶ κατέκομπατιάσθη.'

TEKNON ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ.

ΡΙΚΑΡΔΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΕΛΥΝΟΥ.

ΑΓΓΛΟΣ σορὸς τῆς δεκάτης ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ὁ Ἰωάννης Εὐελύνος, εἶγεν υἱὸν, πενταετὴ ἀποθανόντα, τοῦ ὄποιου ἦσαν σχεδὸν τεράστιοι αἱ νοητικαὶ δυνάμεις. Ἐκ τῶν Ἀπομνημονευμάτων καὶ τῆς Ἀλητολογραφίας τοῦ πατρὸς λαμβάνομεν τὰ ἔξης περὶ τοῦ θαυμασίου τίκνου.—

1652. Αὐγούστου 24. Τὸ πρῶτον μου τέκνον, υἱὸς, ἐγεννήθη καθαυτὸ εἰς τὴν μίαν ἔραν. Σεπτεμβρίου 2, ἐβαπτίσθη καὶ ὄνομάσθη Ῥικάρδος.

1658. Ἰαν. 27. Ἀπέθανεν ὁ φίλτατος υἱὸς μου Ῥικάρδος, μὲ θλίψιν ἡμῶν ἀνέκφραστον· ἥτο μόνον πέντε χρόνων, πέντε μηνῶν, καὶ τριῶν ἡμερῶν· ἀλλὰ εἰς τὴν ἀπαλὴν ταύτην ἡλικίαν εἶχε τεράστιον εὐφυΐαν καὶ νοητικὴν δύναμιν, γνώσεις ἀπιστεύους, καὶ ἀγγελικὴν ὠραιότητα. Εἶχεν ἀποστηθίσειν δῆλην τὴν κατήχησιν· τριετής, ἀνεγίνωσκεν ἐλευθέρως τὰ Ἀγγλικὰ, Γαλλικὰ, Λατινικά, καὶ Γοτθικά γράμματα, μὲ ἀκρίβειαν προφέρων τὰς τρεῖς πρώτας γλώσσας. Πρὶν τοῦ πέμπτου ἔτους, ἡ κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ, ὅχι μόνον ἀνεγίνωσκε τὰ περισσότερα χειρόγραφα, ἀλλὰ καὶ ἡδύνατο νὰ κλίνῃ δῆλα τὰ ὄνοματα τῆς Λατινικῆς γραμματικῆς, καὶ προσέτι δῆλα τὰ ὄνοματα ἡμίτατα, καὶ τὰ πλειότερα ἐκ τῶν ἀνωμάλων· εἶχε μάθειν ἐκ στήθους δῆλον σχεδὸν τὸ γλωσσάριον τῶν Λατινικῶν καὶ Γαλλικῶν πρωτοτύπων λέξειν, ἔκαμεν σύνταξιν ὄρθδας, μετέφραζεν Ἀγγλικὰ εἰς Λατινικά, καὶ τὸ ἀνάπαλιν· ἐνόει τὴν ἔξαρτησιν καὶ χρῆσιν τῶν ἀναζορικῶν, τῶν ῥημάτων, οὐσιαστικῶν, ἐλλειψῶν, καὶ πολλῶν σχημάτων καὶ τρόπων· ἥρχιζεν ἥδη νὰ γράφῃ, καὶ εἶχε κλίσιν ἰσχυρὰν πρὸς τὴν Ἐλληνικὴν γλώσσαν. Θαῦμα ἥτον ὅπόσους στίχους ἡδύνατο ν' ἀποστηθίσῃ, καὶ πόσα μέρη δραμάτων ἐνθυμεῖτο, τὰ ὄποια καὶ ὑπερκίνετο αὐτὸς ὁ ἵδιος· δὲ μίαν τῶν ἡμερῶν, κρατῶν τὶς βιβλίον Λατινικὸν, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντα, ὅτι ἥτο κωμῳδία, πολὺ δυσκολωτέρα παρὰ νὰ τὴν ἐννοήσῃ, ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν λύπην του. Ἐκπληκτικὴ ἀληθῶς ἥτον ἡ παρ' αὐτοῦ κατάληλος ἐφαρμογὴ μύθων καὶ ἐπιμυθίων,—καθότι εἶχεν

ἀναγνώσειν τὸν Αἴσωπον· ἥτο δὲ καὶ θαυματίως πως διατεθειμένος εἰς τὰ μαθηματικὰ, διάφορα τοῦ Εὐκλείδου προβλήματα γνωρίζων ἐκ στήθους, τὰ ὄποια παιδιᾶς χάριν εἰς αὐτὸν ἀνεγνώσθησαν· ἔκαμεν δὲ γραμμὰς, καὶ ἀπεδείκνυεν αὐτά.

Ωἵς πρὸς εὐσέβειαν, Ζάρμβος διήγειραν αἱ τῆς Γραφῆς ἐφαρμογαὶ του, καὶ ἡ πρώιμος αὐτοῦ κατάληψις τοῦ ιστορικοῦ μέρους τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης, καὶ τοῦ πᾶς ὁ Χριστὸς ἥλθε νὰ ἔξαγοράσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Οὗτοι καὶ οἱ τοιοῦτοι φωτισμοὶ, παραπολὺ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πεῖραν αὐτοῦ ὑπερβαίνοντες, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὸ χαρίεν τοῦ τρόπου καὶ τῆς διαγωγῆς του, δὲν ἡμίπορουν νὰ μὴ κάμωσιν ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμά μου.

'Ακούσας ποτὲ ὅτι Κουάκερός τις ἐνήστευσε πολλὰς ήμέρας, 'Δὲν εἶναι παράξενον,' εἶπε· 'διότι ὁ Χριστὸς λέγει, Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἀνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι Θεοῦ.' Αὐτὸς ὁ ἵδιος ἔξελεγε τοὺς πλέον κατανυκτικοὺς φαλμοὺς καὶ κεφάλαια ἐκ τοῦ Ἰωβ, καὶ ἀνεγίνωσκεν αὐτὰ εἰς τὴν θεράπαιναν τὸν καιρὸν τῆς ἀσθενείας του, λέγων πρὸς αὐτὴν, περίλυπον οὖσαν, δὲν ὅλα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ὑποφέρωσι θλίψιν. Τὰς ματαιότητας τοῦ κόσμου κατέκρινεν αὐτηρῶς, πρὶν γνωρίσῃ ἐξ αὐτῶν ὅποιαν δῆποτε.

Πολλάκις παρεκάλει τοὺς εἰς ἐπίσκεψιν ἐρχομένους νὰ προσευχηθῶσι πλησίον του· ἐν δὲ ἔτος πρὶν ἀρρώστηση, τοὺς ἐπαιρνεν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ οἴκου, ἀστενά προσευχηθῶσι μετ' αὐτοῦ μόνου. Πόσον εὐγνωμόνως ἐλάμβανε νουθεσίαν, πόσον ταχέως ἐφιλόνετο! πόσον ἀδιάφορος, πλὴν πάντοτε ἱλαρός! Σοθαρῶς συνεβούλευε τὸν ἀδελφόν του Ἰωάννην, ὑπέφερε τὰς ἐνοχλήσεις του, καὶ ἔλεγεν ὅτι παιδίον ἥτον ἀκόμητο.

*'Αν ἤκουε περὶ τινος νέου πράγματος, ἡ ἔβλεπεν αὐτὸ, δὲν ἡσύχαζεν ἔως νὰ μάθῃ πῶς ἔγινεν· δσα δύσκολα τὸν ἐτύχαιναν εἰς βιβλία, τὰ ἔφερε πρὸς ἡμᾶς δὲ ἔξηγησιν. Εἶχε μάθειν ἐκ στήθους διαφόρους Ἐλληνικὰς καὶ Λατινικὰς ῥήσεις, τὰς ὅποιας θαυμασίως ἐφήρμοζεν. *'Ήτον δῆλος ζωὴ, δῆλος ὡραιότης, οὐδόλως δύσκολος, κατηφής, ἡ παιδαριώδης εἰς δὲ τις ἔλεγεν ἡ ἐπραττε. Τὴν ὑστέραν φορὰν ὅτε ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸν ἡρώτησα, κατὰ τὸ σύνθετο, τί ἐνθυμεῖτο ἀπὸ τὴν διδαχήν· 'Δύο καλά, πάτερ,' ἀπεκρίθη· 'τὸ καλὸν τῆς προσευχῆς, καὶ τὸ καλὸν τῆς δόξης,' μὲ δρθῆν περίλυπον τῶν δσα ὁ θεροκήρυξ εἶπε.

Τὴν προτεραίαν τοῦ θανάτου μ' ἐκάλεσε, καὶ μὲ τρόπον παρὰ τὸν συνήθη σπουδαιότερον μὲ εἶπεν ὅτι, δὲν καὶ τόσον ἀκριβῶς ἡγάπων αὐτὸν, ἀνάγκη πᾶσα, μ' ὅλον τοῦτο, νὰ δώσω τὸν οἴκον, τὰς γαίας, καὶ ὅλα τὰ καλά μου, εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἰάκωβον· αὐτὸς τίποτε δὲν ἤθελε λάβειν· τὴν δὲ πρωταν τῆς ἐπαύριον, κακῶς ἔχων, καὶ πεισθεῖς ἀπ' ἐμὲ νὰ κρατῇ ὑπὸ τὸ ἐπάπλωμα τὰς χεῖράς του, ἡρώτησεν ἀν ἐσυγχώρετο νὰ προσευχηθῇ μὲ τὰς χεῖρας ἀσυνδέτους· καὶ μετ' ὀλίγον, πολὺ στενοχωρημένος, ἀν δὲν ἐπρόσκρουεν εἰς